

Виктор и акациевото сладко

Виктор и акациевото сладко

Релсите свършиха точно в средата на селото. Нашите пътешественици се огледаха дали няма да се появи Джери отнякъде и да ги види в пълния им блясък свежо сресани, но наоколо нямаше никой.

- Това е много странно! – каза Осей разтревожено.
- Не може всички да са отишли отвъд морето! – добави Яаа и за всеки случай гушна Тики поздраво.
- Можем да се разделим на групи и да проверим колибите. Все ще намерим някоя следа! – предложи безстрашно Виктор.
- Не е ясно дали следата няма да ни намери първа. Ето над онази последната колиба се вие някакъв пушек, предлагам да се промъкнем и да попитаме вежливо, - рече Розовият Заек.
- Това е точно колибата на Джери! – стресна се Осей. – Помниш ли колко охра трябваше да докара за да стане лъвчето на тинга тингата!
- Не виждам! Какво е тинга тинга? – попита Хенри, на когото липсата на очила осезателно пречеше.
- Това са стенописи по колибите. Когато пещерите свършили, а наоколо нямало скали за наскални рисунки, хората решили да направят настенни рисунки. И не отвърне на къщите си, а отвън, та всички да им се радват. Пък и отдалеч си личало майсторството на художника. Ето, Джери продължи рисунките на дядо си и те добиха нова магическа сила.

Нещо в разказа на Осей жегна Виктор. Рисунките по колибата може и да бяха магически, но в тях имаше нещо тъжно. Някой беше изменил лицата на хората и те изглеждаха уплашени вместо радостни. При това художникът явно беше бързал, беше драскал направо върху предишните усмихнати физиономии. Бързите линии с въглен се различаваха драстично от многоцветната палитра на оригиналната тинга тинга. Сякаш някой беше оставил знак в последната минута с надеждата да бъде разгадан.

От колибата се чу хълцане. Лъвът храбро бутна вратата и влезе. След него се втурнаха цялата компания без Пиф-Паф и Хенри, който не искаше да създава калабалък в малката сграда. А там до догарящото огнище седеше и плачеше една баба.

- С какво можем да ви помогнем, госпожо? – вежливо попита Виктор, опитвайки се да прикрие Лъва. Баба Скорпа може и да беше храбра баба, но това не значеше, че другите баби няма да си изкарат акъла, ако дойде лъв да ги спасява.
- Аз трябва да намеря нещо вкусно, ама такова, което не го е имало тук, и да го пратя по някое същество, което никога не са виждали, и това същество да не е нито пеша, нито на ездитно животно, нито на превозно средство, и тогава онзи магьосник ще пусне хората от моето село обратно в къщи! Ах, защо ми трябваше да ходя за захар, да си бях стояла у дома, щеше да вземе и мен с моите хора, и нямаше сега да си троша главата! – бабата пак зарони сълзи.
- Но тогава нямаше да има кой да спасява нашето село! – разумно предположи Роко.

При тази неочаквана солидарност Бабата вдигна глава.

Виктор и акациевото сладко

- „Нашето село“ ли каза, синко? Че ти не ми се виждаш точно от наше село, макар да говориш като тукашен.

Осей набързо разказа историята на тяхната одисея. Бабата още повече се натъжи. Джери също бил ходил по света, и също се бил върнал, но за зла врага недалеч живеел зъл магьосник, който всъщност не бил лош, но от скука си търсел приключения. Той отвличал някого понякога и после задавал гатанки. Ако му отговорели правилно, връщал пленниците.

- А ако не? – попита недоверчиво Лъвът.
- Ами никой не е разбрал какво става с тях! – Бабата беше на път да се разплаче пак.
- В ковчега има купища деликатеси, - делово предложи Коко. – Няма начин да не намерим нещо, което този магьосник да не е пробвал.
- Рисковано е! Имаме само един шанс! При него няма поправителна сесия... – въздъхна Бабата. – Това са купешки работи, а пристанището е наблизо, може да се купи всичко.
- Магьосникът обича ли сладко? - попита Виктор.
- Обича и още как! Повечето му отгатнати задачи бяха свързани със сладки неща! – Бабата погледна момченцето с надежда.
- Ами тогава ще му сварим сладко, ама не какво да е, а от акация. Няма начин да е ял такава, защото то е по тайната рецепта на моята баба! – Виктор беше уверен.
- Аз ще отида да го занеса, защото той със сигурност не е виждал розов заек! – предложи Розовият Заек.
- Въпросът е как ще отидеш? – рече Осей. – Може би ние можем да те занесем?
- Не, речено е да отида сам. Хм, не трябвало да е ездитно животно, значи може на неездитно.
- Жираф! – донесе се отвън гласът на Хенри. – Абсолютно съм сигурен, жираф!
- Това е идея! – усмихна се Розовият Заек. – Хенри, как ти хрумна?
- Какво ми е хрумнало? Аз разглеждах тинга тингата и не можех да определя какво е нарисувал художникът, но сега съм сигурен. Само не разбирам за какво е това З като на Зоро, този жираф със сигурност не мяза на Антонио Бандерас.
- А, това си е закодирано – не е кой да е жираф, това е Зури! Красавицата Зури! Втора като нея просто няма, защото даже да се измисли не може! – разсмя се Осей. – Помниш ли какво катерене падна като искаше да ходи с венец, а вече беше пила вода! Не искаше да се навежда да не се прекатури, но венецът трябваше да се сложи веднага!
- Не ми напомняй! Този нейният врат свършване нямаше, постоянно се плъзгах надолу! Но с венец наистина беше неотразима, - рече Яаа. – Къде ли е сега?
- Вижте, ще наобиколим из акациевите горички, все ще я намерим, - Осей се отърси като куче, защото мразеше акациевите тръни, но за Джери той беше готов да ги изтърпи.
- И ние идваме, нали трябва да донесем акациевите цветчета за сладкото! И точно под брой! Лъве, ти оставаш тук да помагаш на Пуф-Паф да кипне водата и да пазиш Бабата на Джери, а Хенри идва с мен. Той нали генетично разбира от цветя и билки. – Виктор помнеше разказа на квагата за началото на флоралните мотиви в декоративните кожи.

Виктор и акациевото сладко

Бабата на Джери връчи на Виктор една плетена кошничка и експедицията потегли към акациите. За късмет Осей имаше добра памет и не се лутаха изобщо. Само че...

Нашите пътешественици не бяха помислили за това, че цветовете на акцията също си имаха планове и тези планове включваха защита от изяждане от колкото може повече биологични видове. Затова цветовете с повече шансове бяха останали само по най-горните и най-бодливи клонки на високите дървета. Дори качен на гърба на Хенри, Виктор не можеше да ги достигне. А жегата ставаше все по-силна, слънцето се изкачваше все по-високо.

- Още мъничко, тогава Тики може и да стигне до клоните! – Виктор се крепеше в акробатична поза на главата на приятеля си, държейки на изпънатите си ръце малката маймунка.
- Не мога да си издължа повече врата! – оплакваше се Хенри. – Аз съм квага, а не някакво си окапи!
- Наистина не си! Аз си познавам братовчедите! – се чу някъде нагоре и в страни. Хенри се стресна и Виктор скочи на земята.
- Зури! – възкликнаха Осей и Яаа и се заизкачваха по една наистина безконечна жирафска шия.
- Их, че ми е драго! – рече собственичката на шията. – Това няма начин да не са вашите малки! Ами хайде качвайте се всички, място има!

Маймунчетата не чакаха втора покана и Зури заприлича на едно коледно дърво с изключително интересни декорации с ресни. След прегръдките и целувките пътешествениците разказаха бързо какво се е случило в селото и жирафката се съгласи веднага да се включи в спасителната експедиция. Тя добре помнеше как Джери беше носил вода на горските обитатели през една много сушава година.

Тики се качи на главата на Зури и закачи кошничката на един от рогата ѝ. Подвижното подемно устройство знаеше кои са най-дъхавите акации и се запъти внимателно към тях. Докато малкото маймунче пълнеше кошничката от най-високите клонки, Зури използва случая да закуси с долните. Замалко да стане сакатлък, защото маймунчето беше много леко и почти не се усещаше. Увлечената в закуската си жирафка по навик си бръкна с език в ухото и едва не го събори. Тики обаче успя да се задържи за другия рог, че и опази урожая. Зури се заизвинява пространно и беше пределно съсредоточена, когато дойде време да свали маймунчето и кошничката. Процесът мъничко се забави, защото жирафката искаше да се полюбува на отражението си в малката локва наблизо. Тики изглеждаше великолепно на рогата ѝ. Виктор се убеди, че разполагат с достатъчно материал, и цялата група скоростно се отправи към селото на Джери.

- Значи така, броим до двеста, изплакваме и насипваме в сиропа! – Виктор капна една капка върху порцелановото парче от чинийка, както беше виждал да прави Баба Скорпа. Капката

Виктор и акациевото сладко

остана като малко спукана топка. – Почти е готово! Лъве, дайте с Пиф-Паф още мъничко въгленчета, ако обичате!

- Двеста цветенца, седем кръгчета лимон без семките и не бъркаме, а само разклащаме котлето! – Бабата на Джери записваше магическата рецепта докато Зури надничаше през димния отвор. Наблизо стоеше готов един старовремски буркан с телена закопчалка, готов да скрие невиджаното наоколо лакомство.

Наближаваше времето за следобедния чай. Розовият Заек се въоръжи с чиста сребърна лъжичка, зави буркана в парче шарен плат, качи се на гърба на Зури и потегли. А останалите започнаха да готвят вечеря, защото бяха твърдо уверени, че селото ще се върне преди да стане тъмно.

- Стой! Ти какво си? И какво си яхнал този жираф, никой не язди жирафи? – извика магьосникът.
- Ахаа, до тук добре, значи се договорихме, че ти не си виждал такова като мен, и аз не съм дошъл на ездитно животно. Сега остава да пробваш това, което съм донесъл, - рече Розовият Заек.
- До тук ме изпързала, но карай да върви! Давай тук манджата!
- Неее, така не става! Аз ще ти я дам, а пък ти ще кажеш, пфу, това толкова пъти съм го ял! Не става! Някой да ти завърже очите, пък аз ще ти дам една лъжичка да пробваш. Ако познаеш, макар че няма да можеш, добре.
- Защо да не мога, аз съм пробвал всичко, което може да се намери наоколо!
- Това не може да се намери наоколо. Хайде, връзвай си очите, че няма да остане сладко, ако се помайваш!

При думата „сладко“ съпротивата на магьосника се сломи. Той бързо донесе дълга лента, през която нищо не се виждаше, и Заекът грижливо върза очите му. После отвори буркана, гребна една лъжичка и рече:

- Кажу „Аааа“!

Магьосникът първо помириса лъжичката, после отвори уста и я облиза, почти като Зури. Сладкото беше фантастично, но той не можеше да определи от какво е! Поиска още една лъжичка, после още една, но вкусът му убягваше. Хем беше познат, хем не можеше да бъде. Магьосникът помоли за още сладко.

- Три корнера – дузпа! – загадъчно произнесе Розовият Заек. – За още една лъжичка се задължаваш да пуснеш всички пленници, не само от нашето село.
- Както кажеш, само дай тук сладкото! – въздъхна магьосникът. И без това отдавна искаше да се отърве от пленниците, но честта на магьосническата мантия не позволяваше да го направи без причина. Лъжичката беше щедро напълнена, но това не помогна за експертизата.

Виктор и акациевото сладко

- Предавам се! – рече магьосникът и свали превръзката. – Може ли още сладко!
- Честно си го заслужи, а сега може да свариш по един чай преди да тръгнем! – Розовият Заек връчи буркана.

Добре, че Бабата на Джери беше имала куп помощници и те бяха наготвили една камара ядене, защото се върнаха не само бабините съселяни, но и още други пленници, че и магьосникът дойде с тях. Започна се една бурна веселба, а след вечеря всички се събраха около огъня и си разказваха приказки. На другата сутрин магьосникът помоли Виктор за бабината му рецепта. Виктор с удоволствие я сподели, особено когато магьосникът обеща повече да не отвлича хора, а да започне почтен занаят.

И ако вие попаднете в африканско село, в което има магазинче „Акация” и в него има акациев мед, акациево сладко, сакъз и акациев локум – да знаете, че това е магазинчето на магьосника. Но да не кажете, че не сте предупредени – това е магически магазин и не всеки може да го види, още по-малко да влезе в него. Нищо, че вместо врата има кожа от антилопа, а на нея са нарисувани очила. Защо очила е вече тема за друга приказка.

Виктор и акациевото сладко

Чудесно, въпросът с провизиите е решен! Да тръгваме тогава! – весело се провикна Виктор. В отговор Пиф-Паф пусна едно облаче пара в свирката и пред него блеснаха двете релси, които водеха право към селото на момченцето с вълшебните листа. И нашите приятели се отправиха към поредното си приключение.